

Sherry Weaver Smithová

Ilustrace Kateřina Šišperová

Ulk a štít

Dobrodružství se svatým Patrikem

*Věnováno mé dceři Lauře Joan Smithové
a těm, kdo mi byli
při sepisování tohoto příběhu inspirací:
Michael Gordon Ross Smith,
Declan Denis Samuelson,
a především můj otec
Kelly Edward Weaver.*

Lidé a místa

S kým se v příběhu setkáte?

Kieran

Jedenáctiletý chlapec, který žije v Irsku. Od té doby, co mu před dvěma lety zemřel otec, se snaží zaopatřit svou rodinu.

Patrik

Katolický misionář a biskup, který se vydal z Británie do Irska, aby tam se zdejšími obyvateli sdílel svou víru.

Aidan

Osiřelé vlčí mládě.

Riordan

Kieranův šestiletý bratr.

Kieranova a Riordanova matka

Vdova, jejíž manžel zemřel před dvěma lety.

Ida

Desetiletá dívka, Kieranova a Riordanova kamarádka.

Alby

Idin jedenáctiletý bratr.

Carrick

Vůdce bojovníků krále klanu. Jeho úkolem je ochraňovat Kieranovu skupinu rodin a jejich usedlosti.

Kdy a kde se příběh odehrává?

Příběh se odehrává v pátém století na ostrově zvaném Irsko. Místa z našeho vyprávění jsou součástí dnešního Severního Irska a nacházejí se poblíž města Armagh.

HON

Kieran pátral v přítmí lesa po cestě, která by mu ukázala, kudy se dát. Les, který na odlehlém kopci zahalovala mlha, z dálky vypadal jako nahrbený vlčí hřbet. Měsíc se prodíral listím stromů, až se postupně ztrácel mezi kořeny. Chlapec se otočil, lokty stále bojovně u těla.

Zaslechl výkřiky velké skupiny lovců. S těmi by nešel. Hádají se a vychloubají a tím vlky jenom zplaší. Kieran měl v úmyslu zabít vlka sám, potichu a ozbrojen jediným oštěpem. Vlčí smečka zadávala krávu další rodině. Jeho rodina ovšem nebyla tak bohatá, vlastnila pouze jedno telátko, proto se Kieran o hlídání dobytka příliš nestaral. Chtěl především odměnu za zabití vlka. Všichni by si ho pak vážili, bez ohledu na to, zda má jeho rodina hodně nebo málo krav. V Irsku si lidé totiž nejvíc zakládali na ochraně rodiny a jejím zabezpečení.

Kieran se zaposlouchal. Bylo to vytí, nebo po sobě pokřikovali lovci? Zamířil. Bude mít jen jeden jediný hod... A právě ten by mu možná mohl

stačit. Nechválil snad Carrick, nejlepší bojovník klanu, jak jistou má ruku?

Když se shýbal, aby prošel pod převislými větvemi, zapraskala mu pod nohou větvička. Vzhlédl k měsíci, ale ten se zrovna zahalil do stínu. Někdo k němu přistoupil. Kieran pozdvihl oštěp.

„Odlož zbraň, přicházím v míru...“, řekl stín. „Slyšel jsi to vlčí vytí tamhle za duby?“

Kieran hlas tohoto muže ještě nikdy neslyšel. A otázka mu nedávala žádný smysl. „Jsem na lovu a potřebuju projít,“ prohlásil Kieran.

„Jaké zvíře chceš ulovit?“

„Vlka,“ odpověděl Kieran a snažil se projít kolem muže, který mu tiše stál v cestě. „Smečka napadla zatoulanou krávu nedaleko vesnice. Potřebuju projít.“

„A po jaké kořisti touží tvé srdce?“ Muž si stáhl z hlavy kápi, aby odkryl svou tvář. Přestože bylo všude přítmí, Kieran jasně viděl jeho modré oči. Muž pozvedl ruku k bílému kvítku jednoho stromu a řekl: „Jdi na dlouhou mýtinu, tam najdeš, co hledáš.“ Sotva mu dal tento zvláštní příkaz, ustoupil stranou a zmizel.

Mýtina se nacházela hluboko v lese. Někteří lidé říkali, že stromy, které tu kdysi stávaly, vyká-

cel a odnesl obr, který sbíral dříví na oheň. Kieran si nebyl jistý, jak tu mýtinu vůbec najde a jestli má cenu se o to pokoušet. Nevěděl, zda ho neznámý muž pochopil, ale třeba tam zahlédl vlka. Stezku našel Kieran hned pod první větví. Vedla ho dál, až přišel na mýtinu obklopenou ze všech stran lesy.

Jakmile vešel na osvětlený palouk, klekl si, aby lépe viděl na maličké bílé kvítky ozářené měsíčním svitem. Vypadaly jako zvonečky a zdálo se, že cinkají. Ale ne, to nebylo cinkání... Kieran uvolnil ruku, ve které svíral oštěp, a začal se plížit vpřed.

Na kraji mýtiny se zvedal mírný svah a z něj se ozývalo kňučení. Připlížil se blíž a spatřil otvor právě tak velký, aby se jím protáhl. *Kňou, kňou*. Zdálo se, že se okraje nory vlní, stejně jako kouř stoupající z ohně. Teprve teď Kieranovi došlo, že u vchodu do nory stojí nějaké zvíře. Přimhouřil oči. Bledá šed' zvířecí srsti získávala konkrétnější obrysy. Byl to vlk. Vlčí mládě.

„Vlčí doupě!“ Kieran byl tak překvapený, že ta slova vyhrkl nahlas. Vlče honem zalezlo do nory.

Co teď? Má vlézt dovnitř? Jestli je vlčí smečka zrovna venku na lovu, mohl by zabít aspoň mládě a dostat malou odměnu. Ale co když smečka odpočívá uvnitř? Kňučení ho však lákalo, a tak rychle a potichoučku vklouzl do otvoru.

Měl co dělat, aby vchodem protáhl ramena. Zbytek těla už otvorem proklouzl snadno. Když padal střemhlav dolů, neměl dokonce ani čas na to, aby do země zabodl nůž a tak svůj pád trochu zbrzdil. Ocitl se v naprosté tmě.

Blízko něho se ozvalo tiché zavrčení. Kieran měl trochu strach; kdyby ho pronásledoval dospělý vlk, byl by pro něj takový kluk skvělý cíl. Co když se tady dole zasekne a vlčí smečka se mezi tím vrátí?

Nohy přitáhl pod tělo a jako píd'alka se sunul dál. Ve tmě se zaleskly zuby. Vlče se vyškrábalo na jakousi šikmou boční římsu. Nora byla uvnitř

sice větší, ale určitě by se tu nedal napřáhnout oštěp; a pouzdro s nožem se Kieranovi při plazení přetočilo na záda.

Nasadil si na ruku koženou rukavici, kterou měl s sebou, a přiblížil ji k vlčím zubům. Oproti jeho očekávání se vlče na rukavici nevrhlo. Mís-to toho rázem znehybnělo jako zajíc v poli. Držel tedy rukavici před nechápavým čumáčkem a druhou rukou popadl vlče za zátylek. Jenže jak se teď dostat ven i s vlčetem, když si ho navíc potřebujete držet dostatečně od těla? Násada oštěpu zadrhávala o strop nory. Chlapec cítil, jak se mu vlče zahryzlo do pláště a natrhlo jej, ale držel pevně. Konečně zase uviděl vchod.

Venku Kieran odtrhl vlče od pláště. Ostré drápky na chundelatých tlapkách se mu míhaly před očima. Pokud se mu podaří vlče jednou rukou svázat, bude ho poté moci probodnout oštěpem. Od pasu si odepnul provaz a smyčku hodil vlčeti kolem hlavy.

Jak provaz utahoval, cítil, jak měkký má vlčátko kožíšek. Je heboučký jako pampeliškové chmýří, napadlo ho. Ale hned se zarazil. Pampeliškové chmýří! Jo, tak by to řekla Ida, děvče, které znal.

Postavil vlče na zem a provaz přišlápl nohou. *Však ty mi neutečeš*, pomyslel si. Zvířátko škobrtlo, když se mu chtělo zahryznout do nohy. Jednou rukou ho zvedl, nohu stále na provaze. Jenže jak sebou vlče házelo a ňafalo kolem sebe, Kieranovi se nedařilo na vlčka zamířit. Druhou rukou se proto natáhl pro velký kus kamene a zatížil jím konec provazu.

„Po jaké kořisti touží tvé srdce?“ vzpomněl si najednou na podivnou otázku neznámého muže. Nedala mu pokoj, vracela se stále jako ozvěna. *Jsem přece lovec*, přemítal si v duchu.

Napřáhl oštěp, stejně jako už předtím nesčetněkrát. Vlče kolem něj pobíhalo – nejdřív výhrůžně mručelo, pak kňučelo; nejdřív útočilo, pak se krčilo a choulilo.

Kieran zacítil a soustředil se před hodem. V tu chvíli se však přímo na něj podívaly modré vlčí oči. Kieran zahlédl jantarovou žluť, jejíž nádech jednou získají, i strach, který jednou způsobí celému jeho klanu. Nebe a slunce, obojí zářilo z těch očí najednou.

Za nic na světě se Kieran nedokázal přimět k tomu, aby vlče zabil. Povolil prsty, oštěp mu kle-sl k boku a pomalu se svezl k vlčeti na zem.

Poděkování

Děkuji své dceři Lauře, díky níž jsem se začala věnovat psaní. Ráda bych poděkovala také svému manželu Michaelovi, který mě vždy doprovází, když sbírám poznámky o neznámých květinách, zvířecích stopách, kamenech a jiných věcech, jež se mi zdají být inspirující při psaní příběhů nebo básní.

Na svou lásku k dětským knihám jsem nikdy nezapomněla, snad proto, že se staly nedílnou součástí naší šťastné rodiny, když jsem byla malá. Moje matka Cheryl, učitelka na základní škole, dávala mně a mé sestře Kristi hvězdičky na zvláštní plakát za každou knihu, kterou jsme přečetly. Kelly, můj otec, rád citoval básně a v nemalé míře tak obohacoval literární dědictví, jež mě inspiruje dodnes.

Obsah

Lidé a místa	7
S kým se v příběhu setkáte?	7
Kdy a kde se příběh odehrává?.....	8
HON	8
1.....	11
2	15
3	18
4	22
5.....	25
6	28
7.....	31
CARRICKOVA DRUŽINA	35
8	37
9	42
OCHRANNÝ ŠTÍT	47
10.....	49
11	53
12.....	56

NEBEZPEČNÁ ŘEKA	61
13	63
14	66
NEČEKANÝ ÚTOK	71
15	73
16	76
17	80
18	82
SKRÝŠ	85
19	87
20	90
21	94
22	99
LOV	103
23	105
24	109
PRORADNOST	115
25	117
26	120
27	123
28	127

POD OCHRANOU SVATÉHO PATRIKA	131
29	133
30	136
JEZERO	139
31	141
32	144
33	147
Historická poznámka	153
Modlitba svatého Patrika	155

Paulinky – logo, které vyjadřuje specifický apoštolát
Dcer sv. Pavla, kongregace, jejímž úkolem je hlásat
evangelium sdělovacími prostředky.

Sherry Weaver Smithová

VLK A ŠTÍT

Dobrodružství se svatým Patrikem

Z anglického originálu

The Wolf and the Shield: an Adventure with Saint Patrick

přeložila Hana Matějková

Revize překladu Věra Eliášková

Jazyková redakce Eva Mešková

Ilustrace Kateřina Šišperová

Grafická úprava Judith Hidalgo FSP

Návrh obálky Sylwia Skonieczna FSP

Vydalo nakladatelství PAULÍNKY,

Petrská 9, Praha 1,

v roce 2019 jako svou 579. publikaci

ISBN 978-80-7450-345-0

Vytiskla tiskárna PBTisk a. s.

První vydání, druhé dotisk, 2022